

is rendkívül érdekes tudósításból kitűnik, hogy:

1. a Kossuth-párt egyesül Andrásyékkel és a néppárttal,
2. erről a tervről nem értesítették Justh Gyulát, akit fait accompli elé állítottak,
3. a Justh-párt megmaradt külön állásában.

A helyzet tehát az új pártalakulás után az lesz, hogy egy ellenzéki koalíció helyett két ellenzéki párt lesz, vagy precízebben a nagy ellenzéki pártnak is lesz egy kisebb ellenzéke.

Mégis csak sikerül tehát a Justh-párt izolálása, ez a régi, kedves vesszőparipája Andrásy Gyula grófnak.

A fentebbi információt módunkban van egyébként a magunk értesülésével kiegészíteni.

Az új „guvernementális” ellenzéki párt átveszi a koalíció leltárából:

1. a választójogi megállapodást és
2. a reparáció követelését.

Címében óvakodik az új párt a 67-től, programja azonban egészen 67-es lesz.

A párt azonban még nem kész, csak az előkészítés stádiumában van. Remélik, hogy a jövő hét derekán már megtartják az alakuló értekezletet.

Szóval ez a helyzet, amikor az új kormány programja is van, ellenben béke az nincs, annyira nincs, hogy az ellenzékiek fúzió nélkül veszekszenek — egymás körül. Hogy a kormánnyal való harcot ne is emlitsük.

A Ház munkarendje. Egy újságíró kérdésére Beöthy Pál alelnök a Ház munkaprogramjáról a következőket felelte:

— A képviselőház még csak néhány napig marad együtt, hogy a legszükségesebb javaslatokat tárgyalja. Aztán őszig hosszabb szünet következik.

szomjazik. Megisszuk, fizetünk és továbbálunk . . .

— Ez természet dolga! Én nem tudok úgy gondolkozni, mint te . . .

— Annál rosszabb, kedves barátom! Te visszasan fogod föl az életet s hogyha én hivatalfőnök volnék, az olyan tisztviselő soha sem lépne elő, akinek viszonya van. Veszedelmes példának tekinteném s azon volnék, hogy megszabaduljak tőle.

Köszönöm szépen.

— Ezt csak úgy elvből mondom, anélkül, hogy meg akarnálak sérteni . . .

Guichardnak egy kis időre volt szüksége, hogy ezt a szónoklatot megeméssze, azután így szólt:

— Ha neked elveid vannak, akkor figyelmeztetek, hogy találkozót adtunk itt egymásnak Delphine-nel. Sőt még arra is számítottam, hogy mulattatni fogod, amíg borotválkozni megyek. De hát nem akarlak zavarba hozni, azért fölmentelek . . .

— Erre mincs szükség. Tudom, mi illeti meg a nőket. Végre is a te barátnőd és mig odavagy, szívesen maradok vele, annál is inkább, mert hiszen azt mondtad, hogy nagyon csinos.

Nem volt már idejük további megbeszélésekre. Delphine megérkezett. Guichard bemutatatta és rögtön el is szaladt a borbélyhoz. Néhány pillanatnyi hallgatás és szemiélődés után Lamichenak őszintén be kellett látnia, hogy Delphine olyan nő, aki mindenképpen megérdemelte a figyelmet. Beszélgetni kezdtek. Lamiche a hivataláról, Delphine a maga állásáról.

Azután Guichardról kezdtek beszélni.

Szegedi husiparosok mozgalma.

— Küldöttség a pénzügyi tanácsnál. —
Mit kívánnak a közbérlőhidon? —

(Saját tudósítónktól.) Megírtuk tegnap, hogy a rettentően elhanyagolt szegedi vágóhid tatarozását megkezdték. Elsősorban azokat a sürgős átalakítási munkálatokat végzik el, amikre a közgyűlés még 1911-ben 74,000 koronát szavazott meg s ehhez a belügyminiszter is hozzájárult. A vágóhid mizériáival egyébként a tanács egyik legközelebbi ülésén foglalkozik majd a vágóhid felügyelőségének jelentése alapján, amely most készült el. Tegnap cikkünkben már részletesen ismertettük a vágóhidon szükséges új beruházásokat s azt is megemlítettük, hogy összesen körülbelül *százezer koronába kerül* a megrongálódott felszerelések kijavítása és pótlása.

Legjobban érzik a vágóhid botrányainak káros hatását a szegedi husiparosok. A szalonna, amit ők árusítanak, versenyképtelen, mert piszkos a vágóhid gépeitől s ez az oka, hogy a szegedi szalámigyárosok inkább Budapestről hozatják a szalonnát, míg a szegedi husiparosoknak a vágóhidról kikerült szalonnájuk a nyakukon marad. Általában: sem a tanács, sem a mérnökség nem törődött eddig a husiparosok érdekeivel, pedig a vágóhid jóvedelmének tekintélyes részét ők szolgáltatják. A tanács azonban még csak arra sem gondolt, hogy a husiparosoknak a vágóhidon készült áruit el ne lohassák. Rossz a kerítés, kitöredezett s éjjelenként szabadon járkálhatnak be a tolvajok, meg a kutyák a vágóhidra. Mindezek a botrányok arra késztették a szegedi husiparosokat, hogy mozgalmat indítsanak a bajok megszüntetése érdekében. Most éppen kapóra jött ez is, mert a vágóhid alapos tatarozásával egyidejűleg méltányolni lehet, sőt kell is a husiparosok kívánságait.

Sok száz szegedi husiparos nevében ma délelőtt küldöttség járt Balogh Károly pénzügyi tanácsosnál. Pick Jenő, Paral Pál, Kovács Sándor és Szabó József vezették a küldöttséget és csatlakozott hozzájuk Priváry Ferenc, a vágóhid gépészeti felügyelője is, aki műszaki véleményével megerősítette, hogy amit a husiparosok kívánnak, az mind nemcsak hogy szükséges, hanem már régen kötelessége lett volna a városnak megcsinálni. Először is arra kérte a küldöttség a pénzügyi tanácsost, hasson oda, hogy *szalonnaszóó és hűtő készülékeket állítsanak föl*, hogy a szegedi szalonna is versenyképes lehessen. Másodszor kérték, hogy város a közbérlőhidra gázvilágítást vezettessen. A vágóhidon ugyanis villanyvilágítás van, de csak délután öt óráig, ameddig az üzem tart. Télen azonban négy órákor már sötét van és a vágatások késő estig tartanak s a husiparosoknak késő estig dolguk van a vágóhidon. Kérték továbbá a pénzügyi tanácsost, hogy a város a már megszavazott 74000 koronából külön szobát rendezzen be a mesterek részére, ahol a vágóhidon kötött adásvételi üzleteket lebonyolíthatják. Kérték továbbá, hogy a vágóhidat betonkerítéssel vétesse körül a város, mert a fakerítés már elrothadt és emiatt a tolvajok és kutyák minden akadály nélkül garázdálkodhatnak a vágóhidon s annál jobban, mert rendőri ellenőrzés egyáltalában nincs. Minthogy azonban a betonkerítés 7000 koronába kerül és nincs fölvéve a legsürgősebb átalakítási munkák közé, kérték a husiparosok, hogy azt egy-két éven belül valósítsa meg a város. Kérték végül, hogy részben a husiparos városatyákból, részben a műszaki személyzet vezető tagjaiból bizottság alakuljon, amelynek az legyen a feladata, hogy a vágóhidon *szigorú ellenőrzést gyakoroljon*. A vágóhid ügyeinek vezetése — hangsúlyozták, — egy kézbe legyen letéve, bízzák meg a vágóhídi felügyelőt, hogy a személyzet fölött egyedül ő rendelkezék, biztosítsanak neki nagyobb hatáskört, a szabályrendeleteket, törvényeket és hatósági intézkedéseket ő hajtsa végre és őrködjön a rend s a fegyelem fölött.

Ezekkel a kívánságokkal járult a husiparosok küldöttsége a pénzügyi tanácsos elé, aki kijelentette, hogy a husiparosok kívánságait annál is inkább érdemesnek tartja a

— Jó ember, — mondta Delphine, — egy kicsit talán könnyelmű, de hát ezek a legjobb emberek. Tökéletesség úgy sincs a világban . . .

— Ő ha nem volna olyan szórakozott és fejtelten, akkor sokkal jobb állása lehetne már.

— De hiszen még fiatal, elérheti.

— Hja! Annyi kitűnő ember van a velünk egykorúak között, hogy kevés hely maradt azok számára, akik nem komolyak.

— Ön megrémit engem! . . . Hiszen ő nagyon tehetséges, neki csak akarnia kell . . .

— Bizonyára, még nincs minden elveszve. Éppen az imént beszéltem vele erről. Az a könnyelműsége, amint ön mondja, semmiesetre sem kelthet bizalmat, ő a bohém a hivatalnokok között és ez a két szó nem illik össze. És eltekintve mindettől, nem is adhat biztos nyugalmat egy asszonynak. Kereset keres. Milyen segítséget lehet tőle várni, ha arra esetleg szükség támad? Hiszen egy fillérnyi vagyona sincs. Micsoda kilátásokkal biztathat ő egy asszonyt? Nyomorúsággal, ha az állását elveszti. Összehasonlítottuk egymás helyzetét. Én egész életemen át komoly voltam és rendszeretemen, szerény életmódommal tisztességes jóléthez jutottam. Ha valami szerencsétlenség ér, védve volnék, ha elveszteném az állásomat, jó híremnél fogva rögtön másikat kapnék.

— Szegény Guichard . . . Tudja-e, hogy amit ön beszél, az éppenséggel nem örvedetes?

— Istenem! Mit törődik ő azzal. Ő olyan legény, aki csak futólagos érzésekre van be-

rendezve; szereti a változatosságot. Én azonban megőriztem eddig a szabadságomat. És nem is adnám oda bárkinek. Vártam s most a véletlenség egészen váratlanul elébem hoz valakit, akivel az ember boldogan osztaná meg a sorsát . . . Nagyon jól értem Guichardnak önhöz való ragaszkodását. És irigylem a boldogságáért. De már kevésbé értem az ön vonzalmát.

Virágáros leány jött arrafelé. Lamiche néhány rózsát vett és udvarias mozdulattal nyújtotta át Delphine-nek.

— Szegény fiu, — mondotta halkán — nagyon meg vagyok lepve, nagyon el vagyok szomorodva . . . Egy hivatalban dolgoznak önök?

— Igen, de én százhuszonöt frankkal keresek többet havonként.

— Ah! — felelte Delphine mosolyogva.

Guichard mellettük termett, akárcsak a földből bujt volna elő. Bocsánatot kért, hogy olyan soká megvárakoztatta őket, néhány mentegető szót dünnyögött. De rögtön meg is nyugodott, látva elégtelt arcukat.

Menni készültek.

— Kedves Lamiche, köszönöm szeretetreméltóságodat. Viszontlátásra! . . .

— Viszontlátásra . . . És pedig itt. Holnap rajtam a sor és remélem, hogy önagsága boldoggá tesz azzal, hogy eljön veled.

Guichard kérdő pillantást vetett a mellette álló Delphine-re.

— Nagyon szívesen, uram, — felelte Delphine élénken, — nagyon örülök, hogy viszontláthatom önt.